

Misiunea Creștină Richard Wurmbrand
(numită anterior Asociația Creștină Sabina Wurmbrand)
Căsuța Poștală 12, OP 74
București, 062580, România
Email: apel@misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro ;
Pagina Web: misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro
Ajutăm orfani și creștini în vârstă (mulți cu vârste peste 80, 90 de ani) care au fost închiși pentru credință în actuale și foste țări comuniste

Iunie 2020

“Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa că făgăduința sa fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani.”

(Galateni 3:17)

Pastorul Richard Wurmbrand a suferit 14 ani în închisorile comuniste din România. Soția sa, Sabina, a fost deasemeni închisă pentru credința sa în Hristos aproape trei ani, în unele din aceleași închisori

Dintr-o meditație biblică nepublicată a pastorului Richard Wurmbrand

Legământul Divin

Sfântul Pavel scrie că legământul făcut de Dumnezeu cu Abraham nu a putut fi anulat prin legea pe care i-a dat-o lui Moise 430 de ani mai târziu. Nimic din ce a intervenit între timp nu putea face ca promisiunea lui Dumnezeu să nu aibă niciun efect. Nici măcar Dumnezeu nu este liber să încalce un legământ pe care El l-a făcut cu noi. Astfel, cu atât mai mult suntem noi mai obligați să îl onorăm! În botez, în confirmare, la convertire, în cântările noastre, i-am promis lui Dumnezeu în mod repetat că îl vom urma pe Iisus pe calea crucii. Aceste promisiuni sunt obligatorii. Cel mai bun „contract scris” este caracterul unei persoane. Când eram în închisorile comuniste românești, le povesteam tovarășilor mei de suferință o poveste veche a medievalului Johannes Tauler (secolul al XIV-lea d.Hr.). Aceasta a circulat după aceea de la celulă la celulă și a adus mângâiere creștinilor în lanțuri care erau flămânzi, înghețați, bătuți și torturați. Potrivit lui Tauler, cineva a întâlnit odată un bărbat pe drum și i-a urat bună dimineața. - Niciodată n-am avut o dimineață proastă, a răspuns bărbatul. "Acest lucru este neobișnuit; sper că poți fi întotdeauna atât de norocos." "Nu am fost niciodată nenorocos sau nefericit, căci în fiecare dimineață îl laud pe Dumnezeu. Dacă plouă sau este soare, dacă sunt acasă sau în închisoare, eu tot sunt recunoscător lui Dumnezeu. Nu pot fi „nefericit”, pentru că nimic nu mă îndepărtează de voia lui Dumnezeu, fără de care nu-mi pot pierde un fir de păr din cap. Voia Lui este bună în orice face. Nu pot fi nefericit în timp ce mă încredințez Lui și atâta timp cât pacea Lui stăpânește în inima mea. " Dacă această învățătură rămâne adevărată sub torturile

comuniste, ea trebuie să se dovedească corectă și în necazurile și durerile pe care le avem în lumea liberă. Privim suferința ca pe o catastrofă care a venit asupra noastră și suntem zdrobiți de ea. Identificați-vă cu suferința universală, cu suferința lui Dumnezeu din cauza copiilor Săi răzvrățiți, cu suferința lui Hristos de pe Golgota, cu chinul martirilor pentru cauza sfântă, cu foamea, singurătatea, boala, durerea tuturor tovarășilor voștri care experimentează acestea, cu regretele sfinților căzuți în păcat, cu gemetele întregii creații. Identificați-vă cu toată suferința, plângând cu toți cei care plâng și, în acest proces, propria suferință va dispărea.

Valya era o fată rusoaică de doisprezece ani. Într-o zi, directorul comunist al școlii a decis ca Valya să devină membru al grupului comunist de copii, cunoscut sub numele de Pionieri. Valya a refuzat, dar refuzul nu a fost luat în seamă, directorul luând în mod legal locul părinților ei. A venit ziua înscrierii. Candidații selectați stăteau într-un grup în fața unei mese pe care erau așezate cravate roșii de pionier cu trei colțuri. Una câte una, fetele au pășit înainte pentru a depune jurământul și a-și pună cravata. „Valya Vaschenko”, a strigat directorul. Valya a înaintat. "Rostește jurământul, Valya". Gura Valyei a rămas încleștată. "Valya! Spune jurământul. Valya ... Foarte bine, o voi citi eu în numele tău." Directorul a indicat spre alte două fete. "Veți pune eșarfa la gâtul lui Valya, în timp ce eu citesc." El a început: „Eu, un tânăr pionier al URSS, înaintea tovarășilor mei - patrioți care decid problema admiterii mele în organizație - promit că voi fi ferm pentru cauza lui Lenin și pentru victoria comunismului. Promit... „ Următoare sale cuvinte au fost acoperite de Valya care a izbucnit în rugăciune către Dumnezeu și a început să cânte un imn: „ Vom rămâne neclintit pentru credința Evangheliei, pentru Hristos. Urmând exemplul Său, înaintând cu toții, înaintând după El. "(J. POLLOCK,, „ Credința Evanghelicilor Ruși ")

Împăratul Valens, numit ultimul împărat adevărat al imperiului roman (328-378 d.Hr.) a trimis pe unul dintre puternicii săi slujitori la episcopul creștin al orașului Cezareea, Sfântul Vasile cel Mare. Acest soldat imperial l-a amenințat cu deportarea pe episcopul creștin mai în vârstă, dacă Vasile nu renunță la credința sa creștină. Vasile a răspuns: „Unde ai putea să mă alungi, când întreg pământul aparține Tatălui meu ceresc?” „Atunci vă vom confisca averea”, a fost următoarea amenințare. „Mi-am adunat bogăția în ceruri”, a răspuns Vasile. „Dacă ai o scară suficient de înaltă, , du-te neapărat și ia-o”. Trimisul a amenințat în continuare: „Vei fi ucis!” Vasile a explicat cum această viață trece repede și când omul moare, începe o viață după moarte. "Știu că voi creștinii adorați să deveniți martiri, pentru a ajunge în ceruri. Mai bine te voi ține încarcerat în spatele ușilor încuiate și în spatele gratiilor, cu mâinile și picioarele în lanțuri." a spus polițistul. Vasile a replicat, „Prietenul meu Iisus, Fiul lui Dumnezeu, trece cu ușurință prin ușile bine încuiate ale închisorii”. Uimit, acest trimis imperial a exclamat: "Nimeni altcineva nu a îndrăznit să-mi răspundă așa!" „Păcat că nu ai întâlnit niciodată înainte un adevărat episcop creștin”, a fost ultimul răspuns al Sfântului Vasile.

Închisoarea comunistă Jilava.
Intrarea spre celulele subterane.

Celulă cu paturi suprapuse, fără saltele, pe care deținuții erau obligați să doarmă. Soba, doar de decor, niciodată încălzită în nopțile geroase de iarnă

Fotografie a pastorului Richard Wurmbrand în timpul detenției la Jilava

“Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păstrăm neîntinați de lume.” (Epistola Apostolului Iacov 1:27)

Câteva fotografii de creștini închiși pentru credință, ajutați cu darurile voastre
Citiți mărturiile lor la <http://misiuneacrestinarichardwurmbbrand.ro> (coloana a treia)

Eugenia Farcas

Soțul ei a îndurat 8 ani de închisoare în fosta Românie comunistă pentru activitatea lui creștină. Eugenia a fost deasemeni închisă 1½ ani. Cu toate că avea 4 copii, și-a continuat lucrarea creștină ilegală intensă și periculoasă. Citiți despre această familie în buletinul misionar din 6/2017.

Preotul Grigore DOGARU

A fost arestat în România comunistă, a fost torturat 3 ani în lagărul de muncă Canalul Dunăre-Marea Neagră într-un grup de 40 de alți preoți. A avut 8 copii și a condus o puternică activitate creștină clandestină. Citiți despre el în buletinul misionar din 6/2017.

Baptista Jucova Valentina Nikolaevna (96 ani)

Asistentă calificată a îndurat 3 ani în închisori comuniste pentru că a predat într-o Școală Duminicală clandestină în fosta Uniune Sovietică. Citiți mărturia ei în buletinul misionar din 7/2017.

Baptista Simionova Lidia Vasilevna

A fost condamnată în fosta Uniune Sovietică la 3 ani de închisoare, pentru multiplicarea de literatură creștină la un șapirograf. Și-a continuat lucrarea creștină subterană imediat ce a fost eliberată. A murit în 2019. Citiți mărturia ei în buletinul din 7/2017.

Creștini Ajutați cu Darurile Voastre

Trei Ani de Închisoare Comunistă pentru Conducerea Școlii Duminicale

Mărturia Surorii Liudmila Petrovna Protsyshina

“Copilăria și tinerețea

Am 64 de ani și m-am născut în orașul Iziaslav, regiunea Khmel'nitskii, acum în Ucraina (anterior făcând parte din Uniunea Sovietică). Mama mea era dintr-o familie creștină și mergea la biserică în copilărie, dar când a crescut și a părăsit satul, s-a căsătorit cu un bărbat care era departe de Dumnezeu. Tatăl meu era născut într-o familie ortodoxă, dar era ateu și bea mult și mă bătea pe mine, pe mama și pe fratele meu mai mic. Când am crescut, mama a realizat ce greșeală a făcut să se îndepărteze de Dumnezeu. În secret de tatăl meu, ea ne spunea povești din Biblie, ne învăța cum să ne rugăm și ne ducea la biserică dintr-un sat vecin, deoarece în orașul nostru erau foarte puțini credincioși. Dragostea de a cânta și de a învăța poezii, insuflată de prima mea profesoară, Katya, de la școala de duminică, au rămas cu mine pe viață.

Fiind din nou foarte beat, tatăl meu ne-a alungat din casă, amenințând că o va omorâ pe mama. De data aceasta, răbdarea mamei mele s-a sfârșit și ne-am mutat mai întâi în orașul Shepetivka și mai târziu când aveam 14 ani în orașul Khmel'nitsky. În Khmel'nitsky am început să participăm la o biserică neînregistrată de credincioși separați care se adunau împreună în casele credincioșilor. M-am pocăit în iunie 1973. Trei luni mai târziu, am fost botezată în secret la miezul nopții în noaptea de 1 spre 2 septembrie, împreună cu alți convertiți din regiune, într-un râu al

orașului Kamenets-Podolsky. După 2 ani, pe 7 septembrie 1975, răspunzând la chemarea lui Dumnezeu și la solicitarea pastorului meu, am predat prima lecție la școala de duminică unde încă lucrez. Dacă Dumnezeu ne ține în viață, în această toamnă, voi sărbători 45 de ani de lucrare binecuvântată cu copiii în domeniul lucrării Domnului.

Arest și închisoare

La 2 decembrie 1982, am fost chemată la parchetul regional, fiind acuzată de îndoctrinarea copiilor minori cu învățături religioase. Am fost arestată. Am fost dusă într-o celulă unde urma să petrec noaptea pe un pat cu scânduri de lemn. Era deja seara târziu, iar majoritatea angajaților plecaseră acasă. Nu era nimeni care să-mi dea o pernă și o pătură. Recitând în mod repetat poemul „Vocea în furtună” de Pavel Lyashenko la biserică, în el era un astfel de pasaj „Ești pe patul de scânduri – Eu (Dumnezeu) sunt la capul patului și îți privesc cu intensitate fața”; Nu am putut înțelege și simți pe deplin aceste cuvinte. Dar aici, singură în celulă, am simțit prezența cerească a Celui care a spus: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine!” (Isaia 41:10). Toate sentimentele mele, tot ceea ce am trăit eu, cum ar fi prezența lui Dumnezeu, sprijinul Lui în vremuri dificile și fără speranță, rugăciunile bisericii și prietenilor - toate acestea nu pot fi descrise în câteva cuvinte, dar pot spune cu siguranță: aceasta este o realitate în viața fiecărui prizonier pentru Hristos. Înainte de a mă obișnui cu ideea că va trebui să dorm pe un pat rece de lemn, ofițerul închisorii m-a privit atent și mi-a spus că mă cunoaște. S-a dovedit a fi un vecin al familiei de credincioși care își ofereau casa pentru închinare și obișnuia să mă vadă constant în curtea casei lor. Dumnezeu i-a pus în inimă să mă ajute și mi-a adus o pernă, o pătură și jacheta lui de lână. Când au plecat toți șefii, și-a împărțit cina cu mine și mi-a oferit ceai. Deci, din momentul arestării până la sfârșitul obligațiilor închisorii, Dumnezeu a continuat să-mi trimită „corbi” în formă umană, pentru a avea grijă de mine cum a avut odată grijă de profetul Ilie. Dimineata am fost trimisă la centrul de arestare preventivă unde am petrecut 5 luni înainte de proces și încă o lună după, până la confirmarea sentinței. Creștinii erau rareori văzuți în acest centru de detenție și toți angajații erau bărbați. Apariția mea în centrul de detenție, în special sub un astfel de articol de cod penal, a provocat o surpriză considerabilă în rândul angajaților. Au încercat chiar să mă convingă cu amabilitate, astfel încât „să nu-mi stric viața”. Era evident că Dumnezeu și-a îndreptat bunăvoința spre mine. Pe tot parcursul șederii mele sub anchetă și după proces, am simțit cum Dumnezeu m-a ajutat să trec prin ele.

Mai erau încă nouă persoane în aceeași celulă în care eram reținută. Opt dintre ele fumau de mai multe ori pe zi. Fumul umplea camera în mod constant, de aceea așteptam cu nerăbdare momentul când eram duși la plimbare într-o mică curte de piatră. Și apoi într-o zi când tocmai eram scoși la aer curat, brusc, ușa s-a deschis și m-au chemat înapoi la celulă pentru că îmi aduseseră pachet de mâncare de la mama. Am fost supărată la început, pentru că ar fi putut să o facă mai târziu și să nu întrerupă o plimbare atât de mult așteptată. Mâncarea a fost adusă de două lucrători din centrul de detenție, fiecare ținând un coș. Mi-au cerut scuze că mi-au întrerupt plimbarea. Una dintre femei a pus mâncare din coș pe masa din celulă. Conform regulilor, fiecare deținut avea dreptul la un colet alimentar care nu cântărea cel mult 5 kilograme - coșul putea ține doar atât. Imaginează-ți surpriza mea când angajata a luat cel de-al doilea coș din mâinile kolegei și l-a golit și pe el! Ulterior am aflat de la mama mea, că angajații înșiși i-au spus să meargă să cumpere mâncare, inclusiv dulciuri de ciocolată, pere, portocale și cârnați gătiți, care erau interzise prizonierilor. De aceea au așteptat până când toată lumea a fost scoasă la plimbare și apoi m-au întors la celulă. I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu, pentru că El a fost cel care pusese aceasta în inimile acestor femei! Și acesta a fost doar un exemplu. „Nu vă voi lăsa orfani, mă voi întoarce la voi” (Ioan 14:18). Am simțit aceste cuvinte ale lui Hristos aplicate mie în fiecare zi.

Aveam hemoglobină din sânge scăzută. Drept urmare aveam amețeli frecvente și chiar ușoare leșinuri. Odată, ofițerul care obișnuia să monitorizeze prizonierii din celula mea m-a întrebat ce ar putea crește hemoglobina. I-am răspuns că de obicei mâncam dulciuri, în special ciocolată neagră. Curând, m-a chemat în biroul său, a încuiat ușa și a deschis un robinet cu apă pentru a face zgomot în cazul în care era aparatură de înregistrare. Apoi a scos niște mâncare pe masă. Erau acolo sandvișuri și o ciocolată spartă în bucățile mici și învelite în șervețele. Și fără să spună un cuvânt, ofițerul mi-a făcut semn să mănânc totul. Era scris de mână soției sale pe un șervețel următoarele: „Rezistă, dragă, Dumnezeu să te ajute!” Astfel, m-a hrănit la fiecare zi sau la două zile până la sfârșitul șederii mele în centrul de detenție preventivă. Astfel, au trecut luni sub anchetă. Pe 13 aprilie 1983 a avut loc procesul. Am fost condamnată la trei ani de închisoare. Dar, pentru că eram donatoare pentru copii și tocmai donasem sânge pentru o fetiță înainte de a apărea la parchet în ziua în care am fost arestată, pedeapsa mea de închisoare a fost redusă cu două luni. Prietenii mei de la biserică au aruncat lalele în furgoneta închisorii în care am fost dusă de la curte. Când m-au readus la centrul de detenție preventivă, paznicul care mă însoțea a privit cu atenție în jur și a scos mai multe lalele de sub geaca lui, cât putuse să prindă, și mi le-a dat spunând: „Acestea sunt de la prietenii tăi”.

Când a venit momentul transferului meu la închisoare, pentru a mă reeduca, șeful centrului de detenție preventivă m-a transferat la carceră și nu m-a lăsat să cumpăr mâncare de la magazinul închisorii pentru călătoria mea. Dar, mai târziu, când șefii au plecat, s-a deschis fereastra din ușa celulei mele și o femeie ofițer de serviciu a început să-mi dea alimente. A intrat prin celule și, așa cum au putut, prizonierii au împărțit din mâncarea lor cu mine. Și acum aveam o sacoșă întreagă de mâncare pentru călătoria mea! Așadar, încă o dată, Dumnezeu a arătat grija și dragostea Lui și a demonstrat că nu există niciun motiv pentru care să-mi fac griji. „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijeste de voi.” (1 Petru 5: 7). Pe 26 mai, la ora 10 a.m., am ajuns la colonia penală cu regim general Odesa pentru a-mi executa pedeapsa de 2 ani și 10 luni de închisoare. În închisoare am fost plasată într-o echipă de 180 de oameni care locuiau în aceeași cameră. Acolo am întâlnit pentru prima dată o soră în Hristos închisă, Liuba Donchenko din Harkov (citiți mărturia surorii Donchenko în Buletinul nostru misionar din ianuarie 2017, N.Ed). La acea vreme erau 2000 de prizonieri în închisoare și doar noi două eram singurele credincioase. Ne apreciam foarte mult una pe cealaltă și părtășia noastră. Adevărul era că ne puteam vedea doar 20 de minute pe zi, pentru că lucram în schimburi diferite. Dar duminica puteam comunica aproape toată ziua.

După două luni și jumătate, alte două surori în vârstă au fost aduse la noi, Alevtina Panfilova (mătușa Alia) și Valentina Kokurina (mătușa Valia). (Citiți mărturia surorii Panfilova A. în Buletinul informativ din noiembrie 2017, N. Ed.) Am lucrat în același schimb cu mătușa Alia și, după muncă, obișnuiam să petrecem tot timpul până la sfârșitul zilei împreună. Ne întâlneam cu mătușa Valia și Liuba duminica, când obișnuiam să ne adunăm toți și să organizăm o întâlnire cu ceai și să vorbim, să ne rugăm și să cântăm liniștiți cântece. Pe 14 octombrie 1983, sora Liuba a fost eliberată, și am rămas doar noi trei. Tinerii de la Biserica Peresyp din Odesa au găsit o ocazie să aranjeze cu paznicii închisorii să ne trimită bani și mâncare. Și ce a fost cel mai bine, au reușit să ne treacă un mic Noul Testament! Desigur, nu am putea să-l păstrăm cu lucrurile noastre, pentru că, dacă paznicii ar fi găsit această carte, ar fi luat-o și ne-ar fi trimis la carceră timp de 10 zile. Prin urmare, am împărțit textul în fascicule care trebuiau păstrate de fiecare dintre noi. În cele din urmă, Apocalipsa mi-a fost luată în timpul unei percheziții, la fel și Faptele Apostolilor de la mătușa Alia. Am reușit să salvăm restul Noului Testament. Contrar regulilor existente, prin harul lui Dumnezeu, nu am fost pedepsite.

Am continuat să avem închinările noastre secrete duminica. Cu toate acestea, dușmanul sufletelor umane, invidiând spiritul nostru bucuros, a decis să adauge o anumită tristețe în viața noastră. Deodată, am aflat că mătușa Valia era transferată într-o altă închisoare. Bucuria noastră a fost umbrită, dar „știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28). Mătușa Valia era bolnavă și de multe ori mergea la spitalul închisorii, care, deși se afla în afara închisorii însăși, era totuși un teritoriu închis și păzit. Acolo, puteai face cumpărături la un magazin cu produse care nu se găseau în magazinul închisorii. Astfel, a cumpărat mâncare de acolo. Dumnezeu a folosit situația spre binele nostru în acest fel. La cel deal doilea etaj al uneia dintre clădirile închisorii, ferestrele nu erau orientate spre curtea închisorii, ci erau orientate spre orașul Odesa, spre „libertate”. Barele speciale de la ferestre formau o grilă într-un astfel de unghi, încât nu puteai decât să privești spre cer. Cu toate acestea, cineva a făcut o mică gaură în zăbrele. Cu o zi înainte de ziua mea, m-au chemat la așa-numitul „oficiu telefonic al închisorii”. Prin „vizetă” am văzut câțiva tineri din Biserica Peresyp stând lângă gardul închisorii și ținând garoafe în mâini. La vremea respectivă, prizonierii constructori lucrau într-o zonă mică între gardul închisorii și clădiri. Ei au luat florile și mi le-au adus mie. O astfel de surpriză plăcută am primit de la Dumnezeu și de la tineretul din biserică! Dumnezeu obișnuia să-și arate sprijinul în diferite moduri. Multe scrisori veneau din toată fosta Uniune Sovietică. În fiecare zi eram verificați și aliniați. La această verificare, șeful echipei spunea constant că toată corespondența este exclusiv pentru mine. Primeam până la 10 scrisori pe zi și chiar stive întregi de scrisori în vacanțe. Odată am primit 180 de scrisori într-o săptămână. Întreaga închisoare „zumzăia” că creștinii erau oameni foarte prietenoși și Dumnezeu era cel care îi învăța să facă asta. Îmi puteam simți familia, prietenii și sprijinul rugăciunii bisericii.

Zilele au trecut repede. Termenul de închisoare al mătușii Alia a luat sfârșit. Ea a fost eliberată în iulie 1985, iar pentru următoarele două luni am fost singură. În acea perioadă, închisoarea era supraaglomerată cu 2.200 de prizonieri, iar eu eram singura credincioasă. Dar nu m-am simțit singură. Mai târziu am aflat că mătușa Alia, în timp ce ieșea din închisoare, le-a sugerat tuturor

prietenilor care se întâlneau cu ea, să se roage pentru mine chiar acolo, la punctul de control, cerându-i lui Dumnezeu să-și dubleze protecția.

Îmi amintesc de un alt caz. În închisoarea noastră ne dădeau apă fierbinte în anumite momente. Era de la 4 la 5 p.m. iar pentru schimbul meu de lucru de la 7 la 8 p.m. seara. Puteai face ceai sau jeleu sau puteam încălzi terci la conservă. De obicei, mulți oameni se adunau la rând și nu era întotdeauna suficient timp pentru ca toată lumea să obțină apă clocotită. Odată, aproape toată ziua nu a fost apă deloc. Și în cele din urmă, când au dat apă clocotită, era pur și simplu o mulțime imensă de oameni care doreau să o obțină. Am luat rândul, dar nu prea speram că voi avea timp să obțin niște apă fierbinte. Apoi, au apărut un grup de condamnați pentru infracțiuni deosebit de grave care îi țineau pe restul prizonierilor terorizați și supuși. Unul dintre acești condamnați a spus cu voce tare: „Bine, suntem mulți dintre noi, dar avem o singură fată baptistă aici. Toată lumea, treceți repede deoparte, lăsați-o să ia niște apă clocotită!” Am ramas fara cuvinte. Toți s-au dat la o parte ascultători, iar eu m-am apropiat și am primit apă caldă. Asemenea lucruri mici sunt foarte tangibile atunci când Dumnezeu ia parte la viața ta în diferite circumstanțe. De mai multe ori s-a întâmplat ca atunci când cineva a complotat ceva rău, Dumnezeu a transformat totul spre bine. După ce mi-am ispășit pedeapsa, pe 2 octombrie 1985, am fost eliberată. Întrucât nu am cedat la „reeducare”, în sensul că nu l-am respins pe Dumnezeu, autoritățile închisorii au decis să mă supravegheze. Asta însemna că, la întoarcerea acasă, trebuia să fiu înregistrată la procuror și îmi era interzis să părăsesc orașul fără știrea autorităților sau să plec de acasă după ora 8 p.m. sau să primesc oaspeți în casa mea, etc. În afară de aceasta, inspectorul meu de poliție locală trebuia să-mi informeze toți vecinii că sunt un fost deținut. Și trebuia să-i forțeze să îl informeze în cazul în care vor veni oaspeți la mine sau nu voi respecta arestul la domiciliu. Dar un astfel de document nu putea fi semnat decât de către ofițerul politic al unității. Exact în aceea zi, ofițerul politic, o femeie, s-a îmbolnăvit și nu a venit la muncă. După ceva timp în care am așteptat ca ea să apară, în cele din urmă, am fost escortată la un punct de control unde m-au întâlnit prietenii mei. În aceeași seară, la închinarea din Biserica Odessa Peresyp, am împărtășit binecuvântările cu care Dumnezeu m-a însoțit cu generozitate până la capăt. Grija Sa părintească m-a ajutat să depășesc toate dificultățile și încercările din îndatoririle mele din închisoare. O zi mai târziu, m-am întors acasă la mama, rudele și prietenii, la biserica mea natală, în care slujesc Domnului până acum. Și, cu voia lui Dumnezeu, vreau să lucrez în timp cât El mă întărește.”

Alături, o mostră doar dintr-o lungă listă pe care misiunea noastră a reușit să o elaboreze, cu peste 480 de bătrâni creștini bapțiști care au suferit pentru credința lor în fosta Uniune Sovietică. Pedeapsa cu închisoarea a fost de la 2 ani până la 18 ani de închisoare. Dacă ar fi adunați, anii de condamnare la închisoare arătați în tabelul nostru prescurtat, ar însemna cel mai probabil până la peste 2000 de ani de închisoare. Cea de-a patra coloană indică anul nașterii și a cincea, țara de reședință actuală (cum ar fi Ucraina, Rusia, Kazahstan, Belarus etc.). Încercăm să obținem adrese exacte, astfel încât să putem trimite ajutor încurajator celor încă în viață. Am putut trimite în mod repetat ajutor la aproximativ 120 de astfel de creștini vârstnici vorbitori de limbă rusă și la peste 110 vorbitori de alte limbi. Multe dintre mărturiile lor le puteți citi în buletinul nostru lunar. Mărturiile disponibile pe internet la <http://www.misiuneacrestinarichardwurmbbrand.ro>

409	Власенко	Валентин	Медодьевич	1958	Украина
410	Большаков	Андрей	Корнеевич	1958	Казakhstan
411	Курбан	АЛЕКСЕЙ	ИКОВЛЕВИЧ	1958	Россия
412	Левен	НИКОЛАЙ	ВИКТОРОВИЧ	1958	Казakhstan
413	Романко	Владимир	Николаевич	1958	Украина
414	Татсен	Давид	Давидович	1958	Россия
415	ТУРГЕВИЧ	Василий	Тарасович	1959	Украина
416	Билчов	Степан	Павлович	1959	Украина
417	ДРИСВЯННИКОВ	АЛЕКСАНДР	АЛЕКСАНДРОВИЧ	1959	Россия
418	СВЯТОЦОВА	ЛЮБОВЬ	НИКОЛАЙВНА	1959	Россия
419	Варавин	Виталий	Федотович	1959	Россия
420	Дубинский	СЕРГЕЙ	АДАМОВИЧ	1959	Россия
421	Лашенко	Борис	Владимирович	1959	Украина
422	Ткаченко	ИВАН	ИВАНОВИЧ	1959	Казakhstan
423	МАРЧЕНКО	Станислав	Павлович	1960	Украина
424	Донченко	Александр	Максимович	1960	Украина
425	Отмахов	Венямин	Александрович (Валерианов)	1960	Узбекистан
426	Савченко	Михаил	Михайлович	1960	Эстония
427	Федорова (ШВЕЦОВА)	ДИНА	ВЛАДИМИРОВНА	1961	Алания
428	ШВЕЦОВА	АННА	ВЛАДИМИРОВНА	1962	Алания
429	Богодимов	Александр	Валерьевич	1962	Эстония
430	Минков	Павел	Дмитриевич	1962	Эстония

Mostră din lista de 480 de foști creștini închiși
**Misiunea Creștina Richard Wurmbbrand este o asociație non-profit, definitivă prin hotărârea Judecătoriei Sectorului 6 din 05.12.2018 în dosarul 20153/303/2018, înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor la numărul 108 din 11.12.2015. . Daruri pentru această lucrare misionară creștină se pot trimite la: Banca Comercială Română, Cod Swift: RNCBROBU: Conturi IBAN:
RON: RO27RNCB0068149171380001,
USDollar:RO97RNCB0068149171380002,
EURO: RO43RNCB0068149171380004**